

Csongor Andrea

LANOVKA

[CSAK AZÉRT IS]

2019-03-29 | CSAK AZÉRT IS, VERS

Útja kilenc perc, hossza két kilométer,
kifeszítve a hegyek, Trebevic fölött,
alatta a város, Szarajevó.
Megtört a fény fülkék üvegén,
itt kézen foghatta a lányt, beléptek.
Két éve várták, hogy
egyetlen pillanatra megálljon a világ,
lassuljon hozzájuk az idő,
befogadóvá váljon a tér.
A fönn és lenn viszonya végre megszakadt,
a gravitáció szabta határ szűnőben.
A magasban Ramo Biber várta őket, a felvonó gondnoka
– de még nem értek föl hozzá.
Még négy perc, egy kilométer, húsz méter
(lift akna nélkül),
addig minden függőben.
Mindenkori szerelmesek egymás között,
álltak az üveg mögött átlátszóan, mégis láthatatlanul:
– kozmoszból szakított, saját világ.
A lány ajándékot bontott, ámultan simította
a rózsaszín selyemkendőt,
levetkeztetés helyett a beburkolást. – Hindzsáb
– mosolygott rá a fiú, bár a hindzsáb
nem kendőt, csak takarást jelentett a lány nyelvén.
– Hvala – köszönte a lány, és csak lebegtek.
Körülöttük a hegyen már lőállások. De. még. nem.
A pillanat megállt. A kabin is.
Ramo Biber ekkor lett első háborús áldozat.
Ők ketten *elvéstettek* maradtak mindvégig,
– így említik azokat, akiket soha nem talált repesz.
A lanovka azóta újra jár.
Külön szavuk van a *csak azért is*-re: inat.